

Пътелъ и гарванъ

Босан

Живеше единъ гордъ пътелъ срѣдъ старо отъ прелепени кокошки. Той бѣ едѣнъ отъ най-красивѣтъ и най-силни пътели, които нѣкога сѣ владѣли въ всички дворовъ. Неговѣ изрѣвно-червенъ грѣбень стоеше като корона на гордо изпнатата му глава. Като нѣкакъвъ кралъ се надуваше той въ своето царство. Когато излизаше цѣна, облякваше съ крилетѣ си и кошукурѣцѣто, всичко летило въ дворе се навендваше страшно предъ силния господарь. Не само кокошкѣтъ, но и гълъбѣтъ, гасикѣтъ и пеницѣтъ го хвалѣли и цѣлиа като свой гордъ повелителъ. Да, даже двѣтъ птици отъ полето, като саракѣтъ и гарванѣтъ, които често долѣтаа тука, за да взѣматъ витамини зърна — всички сподѣаа великолѣпната перушиена дрѣха, голѣмата многоцѣлѣна опашка и гордата фигура на пътеля.

Но колкото зубавъ и силенъ бѣ, толкова гордо и надѣвно се държеше той.

— Какви негодни сжиджѣта сѣ всички тѣх долни създадени, които не забравяетъ, — казва надѣвно той единъ денъ. — Какъ ласкателно се превенатъ предъ мене и ми служатъ! Само единъ единственъ тука въ дворе е достоенъ за моего общество: прекрасния паунъ. Възлюбвамъ се отъ величествената му походка, дивната му опашка и коронована глава. О, какъ бихъ мечталъ съ единъ удѣръ всички негодни простици, които робски не серживатъ, та да имѣа само между гордѣтъ паунъ! Какво великолѣпно сжиджѣтуване би било!

Това дѣчу едѣнъ старъ гарванъ. Той поклати глава и каза на надѣвения пътелъ:

— Ти тубѣа да се раздѣлишъ, че има по-добри животни. Какво би била всичката твоя хубостъ и голѣмата ти сила, ако нѣмаше кой да се възмущава отъ тебе и те личѣта? Лко само паунъ живѣа на земята, ти би била най-долното създаене. Не презирай никога ония, които стоатъ по-далу отъ тебе и чрезъ това те издигатъ.

ВИНОВАТАТА СЕДМИЦА

Седмидатъ, гдето мина,
е за всичко виноватъ,
че презъ нея само дошо
струпа ми се на главатъ.

Понедѣлникъ въ училище
до стѣнатъ бѣхъ наказанъ,
а следъ обѣдъ, отъ харуца,
щѣхъ да бѣда цѣлъ премазанъ.

Вторникъ, пъкъ, получихъ двойка
и се бѣхъ съсъ Крумъ и Гого,
но учителя, предъ всички,
за това ме, мѣбра много.

Въ срѣда татко ме завари
възъ устатъ съсъ цигаръ . . .
Тегамъ ми ушитѣ много
и ми паѣсна петъ шамаръ.

А четвъртъкъ се подхвалвахъ
и — ожуахъ колѣнетѣ,
а следъ туй стрѣшихъ на леа,
нѣкава сакѣа съ цѣте.

Петъкъ, босъ като си тичахъ,
триъ заби ми се въ петатъ
и ревахъ, догдето мама
го извади съсъ иглатъ.

Сѣбота прекарахъ леко,
не се сърдѣ на сѣдбатъ . . .
Вечерѣта прибрахъ се въ къщи
съсъ щѣци на главатъ.

Щомъ излѣзоха въ недѣля,
мама, заедно съсъ татко,
аза изодоха, безъ да никакъ,
два бурлана сладко.

Но, предъ всички, пакъ поатарихъ,
че въкъ краи на нѣшатъ,
седмидатъ, гдето мина,
е за всичко виноватъ.

Любомаръ Дойчевъ.

